

9/3/75

אחריה

„נעשה הכל כדי ליישב את מעלה אדומים“

— אומרים חברי גרעין המתנחלים, הטוענים כי „הממשלה זורה חול בעיני הציבור. הכוונה לא לעמוד בהבטחה להקים במקום ישוב יהודי“

— מאת מנחם מיכלסון —

הדרך למעלה אדומים, היוצאת מירושלים ויורדת ליריחו, מתפתלת בין הרכסים, הגאיות והגבעות. הדרך ליישוב המקום ששמו מעלה אדומים מתפתלת הרבה יותר, נתקעת במושרדי-ממשלה בירושלים, והמהמורות בה משבשות את הדרך המלה.

מעלה אדומים עלתה על-הכוונת ההתיישבותית עם לחצם הבלתי-פוסק של המתנחלים. למעשה, שלושה גרעינים פעלו תחילה בנפרד ליישוב ה-מקום, וסופר-של-דבר שהתאחדו לגרעין אחד, גרעין מעלה אדומים.

גרעין זה, שלא כשאר גרעיני ההתיישבות של „אמונים“, מורכב מגרעין, שאנשיו מקורבים לחוג על-שם בן-גוריון במפלגת העבודה; גרעין של גוש „אמונים“, וגרעין של צעירי „הליכוד“ בירושלים.

לפני כחודשיים התאחדו שלושה גרעינים אלה, בשהמכנה-המשותף שלהם הוא ההכרה בנחיצות ליישוב שטח ארץ-ישראל, והרצון, לסגור את ירושלים, מצידה המזרחי, ביישוב יהודי נוסף.

500 משפחות

חמישה ימים אחרי הקמת הגרעין המשותף, ב-24 בנובמבר 1974, החליטה הממשלה, כי במעלה אדומים יוקם איזור תעשייה; במקום יוקמו שיכונים עובדים — ובד-בבד כבר החלו העבודות ביישור השטח ובהכשרת-הקרקע להקמת המיבנים. הוחלט, כי המוציא-לפועל, שיהא אחראי על התוכנית, יהיה שר-התקלאות, אהרן און. כן הוקם צוות הקמה, כשהתיכנון הכולל ניתן לחברת „ערים“, חברה-בת של מינהל מקרקעי ישראל — ולאגף התיכנון ההתיישבותי של ההסתדרות הציונית.

בינתיים, גדל הגרעין. כ-500 משפחות התגבשו לעלייה למקום — ויחד עם זאת נמשכו ראינות לקבלת מועמדים חדשים, נוספים, המרואיינים בשאלו, בין השאר, אם הם מוכנים לעבודת-כפיים; מה המוטיבאציה שלהם להתיישב במקום; אם הם מוכנים לשילוב של חברים שאינם שומרי-מסורת עם חברים דתיים; אם מוכנים לחיי שיתוף בשל-בים ראשונים של ההתיישבות — ועוד שאלות משאלות שונות, כשלושים במספר, בהתאם לתשרי-בות שניתנו נקבע, אם תתקבל מועמדות המשי-בים.

שיתאימו להתיישב במקום, לפי הקריטריונים של לישכת-העבודה, כי אז גם אנו נגיע לשם. בסה"כ, ברור לנו, כי הכוונה היא לא לעמוד בהבטחה להקים במעלה אדומים יישוב יהודי, אלא רק מחנה-עבודה, בדומה לזה שקיים כיום ליד ארז, וכזה שהיה קיים פעם בסדום.

רעיון כזה, מאיים-לנפץ את כל התוכניות, אותן רקמו לגבי המקום. הם תיכננו — ועדיין מתכננים — להקים במקום ישוב שיישא אופי של פרבר חצי-עירוני, בו יוקמו מפעלים עתירי-מדע, וכבר נקשרו הקשרים עם משקיעים, המוכנים להתחיל להקים במקום, מהיום למחר, מפעל שעיסוקו בשטח המחשבים, מיפעל לאופטיקה, מיפעל לחומרים פרמצבטיים ודנטאליים ועוד.

משהו הביע את הסכמתו להקים במקום מתפת-רה, אך הצעתו נדחתה, „כיוון שלא רצינו שה-מתפרה תושלת רק על עבודתן של נשי אל-עז-רייה“.

ההרכב האנושי של הגרעין הוא מגוון, עם חב-רי הגרעין נמנים פרופסורים באוניברסיטה, סטודנ-טים, קבלנים, בעלי מקצועות חופשיים, עובדים מקצועיים ועוד ועוד.

„הממשלה זורה חול בעיני הציבור“, אומרים חברי הגרעין. „שכן, היא מפרסמת בקול גדול על פעולות התשתית הנעשות באיזור, על התוכניות להקמת מיפעלים תעשייתיים במקום — ולא מזכיר רה במלה אחת הקמתו של יישוב יהודי, כאשר אנו מרצים את טענותינו, אומרים לנו: מה אתם רוי-צים? הרי מקימים שם, ובונים שם, ומה לא עושים שם?!“

„לא עושים שם“, אומרים המתנחלים, „כל הכ-נות להקמת יישוב יהודי, כל התוכניות וכל המע-שים הנעשים בשטח ובתוכניות נועדה, בין השאר, לנוון את הגרעין ההתיישבותי שלנו, שאנשיו מוכ-נים ליישב את המקום בתנאים המינמאליים ביותר, אפילו בלי עזרת הממשלה רק שיתנו!“

— ואם לא יתנו?
„כי אז“, הם אומרים, „נעשה הכל כדי שכן יתנו“.

— מה זה הכל?
„הכל? כל מה שאפשר לעשות. פשוטו כמש-מעו“.
והרמו, למען האמת, עבה כקורת בית-הבד.